

[K. Axel Nielsen.]

rådet og universitetets retsmedicinske institut. Jeg mener også, der kan lægges vægt på en statistisk undersøgelse af udfaldet af faderskabssagerne i årene 1945-54, der synes at vise, at antallet af sager, hvor flere er anset som bidragspligtige, er ringe, 2-3 pct., og for øvrigt faldende. Jeg er naturligvis klar over, at der i det antal sager, hvor kun én er anset som bidragspligtig, uden at faderskabet er fastslået — det vil i de sidste 5 år af perioden sige 10-12 pct. — vil være en del, hvor det selv med den lempede bevisregel vil være udelukket at fastslå faderskab.

Det kunne for øvrigt være af interesse at få oplyst, om tendensen i denne statistik er fortsat i årene efter 1954; men herom vil den højtærede justitsminister måske kunne give oplysninger i det udvalg, jeg venter nedsat.

Ministeren har altså ikke ment fuldt ud at kunne tiltræde kommissionens forslag. Ministerens forslag accepterer den lempede bevisregel, således at forslaget, hvis det gennemføres, vil medføre, at faderskab fremtidig vil blive fastslået i flere tilfælde end hidtil.

Lovforslaget afskaffer også bestemmelsen fra 1937 om, at flere kan anses bidragspligtige til samme barn.

Derimod afviger lovforslaget fra kommissionsforslaget, når det drejer sig om faderskabssager, hvor moderen i avlingstiden har haft samleje med flere mænd. Her vil kommissionsforslaget have den dømt som fader, om hvem det kan siges, at der er væsentlig større sandsynlighed for, at han er fader end nogen anden. Kan dette ikke siges om nogen, bliver de alle frifundet.

Lovforslaget vil i disse tilfælde, altså hvor det ikke kan fastslås, at én bestemt uden rimeligt begrundet tvivl er barnets fader, have den dømt som bidragspligtig, hvis faderskab må anses for mest sandsynligt. Som begrundelse for ikke at følge kommissionen anfører den højtærede justitsminister, at kommissionens forslag kan medføre risiko for, at domstolene vil være betænkelige ved at fastslå faderskab, der jo medfører navnet og arveret for barnet, i en del tilfælde, hvor man ikke ville vige tilbage for at fastslå bidragspligt.

Jeg kan nok se vægten af ministerens be-

tænkeligheder. Det er klart, at domstolene, når de alene har mulighed for at statuere faderskab eller frifindelse, må kræve en temmelig høj grad af sikkerhed for at at dømme. Domstolene vil vel foruden at tænke på den udlagte barnefader tænke på de økonomiske og andre følger for dennes øvrige arvinger.

På den anden side må betænkelighederne vige i samme grad, som mulighederne for med rimelig sikkerhed positivt at fastslå faderskab forøges. Spørgsmålet er, om tiden allerede nu er inde til at gennemføre kommissionens forslag, som — det håber jeg ministeren er enig med mig i — må være det mål, vi skal søge at nå. Jeg vil gerne vente med at tage endelig stilling hertil, indtil vi i udvalget har fået lidt flere oplysninger.

Foruden den vigtige ændring i uægteskabeligt fødte børns retsstilling, jeg her har omtalt, og som er et vigtigt skridt på vejen til ligestilling mellem børn født i og uden for ægteskab, foreslås en anden ændring, der går i samme retning. Det drejer sig om bestemmelsen i § 14, stk. 2, der går ud på, at bidragspligten i visse tilfælde kan udstrækkes til barnets 24. år, nemlig til barnets undervisning.

Dernæst skal jeg omtale en anden vigtig bestemmelse i lovforslaget. Det er en regel, der angår børn født i ægteskab; den findes i § 2 og indeholder en lempelse af den bevisregel, at ægtemanden skal anses som fader til det barn, hustruen føder, medmindre det bevises, at han ikke kan være det. Bestemmelsen blev lovfæstet i 1937, men havde allerede i over 100 år været håndhævet gennem domstolenes praksis. Det har været naturligt at have en så klar bestemmelse i tider, hvor mulighederne for at fastslå det biologiske faderskab var små. Nu til dags virker den for usmidig, særlig i tilfælde hvor et ægteskab er ved at gå i stykker på grund af hustruens utroskab og hun ønsker at indgå nyt ægteskab med den, hun anser som fader til det barn, hun venter. I sådanne og lignende tilfælde stilles domstolene friere efter den nye bestemmelse, og som regel vil det være i alle parter interesse, at den oprindelige såkaldte pater-est-regel ikke håndhæves rigoristisk.

Må jeg gøre opmærksom på, at der, så vidt jeg kan se, er en trykfejl i § 2, stk. 2. Der står i 4. linje „stk. 1“, men der skal nok